P-917/2021-35

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Davora Kovačević ,Osijek, Kninska 3a, OIB:94880188475, zastupan po punomoćniku Branku Kobaš, odvjetniku u Vukovaru, protiv tuženika Zagrebačka banke d. d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupan po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon rasprave zaključene 9.listopada 2026. u nazočnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja odvjetnika Branka Kobaš i zamjenika punomoćnika tuženika Filipa Martinović, odvjetničkog vježbenika u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri, 23.studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I.Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl. 2. st.1. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3210649045/07, sklopljenog dana 18.09.2007. godine između tužitelja i tuženika, potvrđen dana 18.09.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-14.369/07,u dijelu odredbe koji glasi: „…a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. ....“.
- iz čl. 6. st.1. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3210649045/07, sklopljenog dana 18.09.2007. godine između tužitelja i tuženika,potvrđen dana 18.09.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-14.369/07,u dijelu odredbe koji glasi: „…po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja.“.

II. Nalaže se tuženiku da u roku od petnaest dana plati tužitelju po osnovi razlike u tečaju iznos od 3.078,50 EUR (tritisućesedamdesetosameurapedesetcenti) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na iznose kako slijedi:
- 9,30 EUR tekućom od 16.02.2009.
- 11,44 EUR tekućom od 16.03.2009.
- 14,89 EUR tekućom od 16.04.2009.
- 9,45 EUR tekućom od 16.05.2009.
- 8,46 EUR tekućom od 16.06.2009.
- 7,86 EUR tekućom od 16.07.2009.
- 7,46 EUR tekućom od 16.08.2009.
- 6,62 EUR tekućom od 16.09.2009.
- 7,95 EUR tekućom od 16.10.2009.
- 6,62 EUR tekućom od 16.11.2009.
- 6,76 EUR tekućom od 16.12.2009.
- 8,35 EUR tekućom od 16.01.2010.
- 10,74 EUR tekućom od 16.02.2010.
- 18,17 EUR tekućom od 16.03.2010.
- 12,33 EUR tekućom od 16.04.2010.
- 15,91 EUR tekućom od 16.05.2010.
- 16,70 EUR tekućom od 16.06.2010.
- 22,55 EUR tekućom od 16.07.2010.
- 26,53 EUR tekućom od 16.08.2010.
- 21,89 EUR tekućom od 16.09.2010.
- 34,23 EUR tekućom od 16.10.2010.
- 29,85 EUR tekućom od 16.11.2010.
- 30,65 EUR tekućom od 16.12.2010.
- 37,02 EUR tekućom od 16.01.2011.
- 45,51 EUR tekućom od 16.02.2011.
- 37,84 EUR tekućom od 16.03.2011.
- 38,21 EUR tekućom od 16.04.2011.
- 35,42 EUR tekućom od 16.05.2011.
- 42,99 EUR tekućom od 16.06.2011.
- 51,22 EUR tekućom od 16.07.2011.
- 57,59 EUR tekućom od 16.08.2011
- 85,20 EUR tekućom od 16.09.2011.
- 56,26 EUR tekućom od 16.10.2011.
- 51,35 EUR tekućom od 16.11.2011.
- 51,09 EUR tekućom od 16.12.2011.
- 50,95 EUR tekućom od 16.01.2012.
- 55,20 EUR tekućom od 16.02.2012.
- 58,65 EUR tekućom od 16.03.2012.
- 57,99 EUR tekućom od 16.04.2012.
- 56,39 EUR tekućom od 16.05.2012.
- 57,32 EUR tekućom od 16.06.2012.
- 58,63 EUR tekućom od 16.07.2012.

- 57,06 EUR tekućom od 16.08.2012.
- 57,59 EUR tekućom od 16.09.2012.
- 55,20 EUR tekućom od 16.10.2012.
- 55,73 EUR tekućom od 16.11.2012.
- 56,53 EUR tekućom od 16.12.2012.
- 55,73 EUR tekućom od 16.01.2013.
- 57,32 EUR tekućom od 16.02.2013.
- 53,60 EUR tekućom od 16.03.2013.
- 54,54 EUR tekućom od 16.04.2013.
- 56,93 EUR tekućom od 16.05.2013.
- 53,47 EUR tekućom od 16.06.2013.
- 51,88 EUR tekućom od 16.07.2013.
- 50,42 EUR tekućom od 16.08.2013.
- 52,28 EUR tekućom od 16.09.2013.
- 52,68 EUR tekućom od 16.10.2013.
- 55,07 EUR tekućom od 16.11.2013.
- 54,93 EUR tekućom od 16.12.2013.
- 57,06 EUR tekućom od 16.01.2014.
- 54,54 EUR tekućom od 16.02.2014.
- 57,59 EUR tekućom od 16.03.2014.
- 58,39 EUR tekućom od 16.04.2014.
- 57,46 EUR tekućom od 16.05.2014.
- 56,39 EUR tekućom od 16.06.2014.
- 56,58 EUR tekućom od 16.07.2014.
- 57,06 EUR tekućom od 16.08.2014.
- 58,56 EUR tekućom od 16.09.2014.
- 59,85 EUR tekućom od 16.10.2014.
- 59,98 EUR tekućom od 16.11.2014.
- 61,21 EUR tekućom od 16.12.2014.
- 61,88 EUR tekućom od 16.01.2015.
- 61,45 EUR tekućom od 16.02.2015. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna

poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 2.138,40 EUR, sa zateznom kamatom tekućom od 23.studenog 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine , sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe u ovoj pravnoj stvari.

Obrazloženje

1.Tužitelj je 3.rujna 2021. podnio tužbu protiv tuženika u kojoj tužbi navodi da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3210649045/07,potvrđen dana 18.09.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-14.369/07, prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 17.322,05 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 84 mjeseca kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti od 246,47 CHF. Redovna kamatna stopa se sa 5,20 % godišnje, tokom otplate kredita u više navrata mijenjala na štetu tužitelja. Tužitelj drži da je takav način promjene kamatne stope ništetan obzirom da se ista mijenjala bez tužitelju jasnih parametara, odnosno bez posebnog pregovaranja o istome. Isto tako, tuženik prilikom zaključenja Ugovora nije tužitelju pružio dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule CHF. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda RH, posl. br: Pž-6632/2017-10 od 14.06.2018. god., u točki I. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. god. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih, i tuženik, u razdoblju od 01. siječnja 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim

za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kao i Zakona o obveznim odnosima. Odlukom Visokog trgovačkog suda RH, posl. br: Pž-7129/13-4 od 13.06.2014. godine,utvrđeno je da je, između ostalih, i tuženik, u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008 godine, a koje povrede traju i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Zbog ugovaranja ništetnih odredbi u priležećem Ugovoru, a koje se odnose na način promjene kamatne stope, kao i na ugovaranje valutne klauzule prema kojoj se glavnica veže uz valutu CHF, tužitelj je tuženiku, od dana 20.09.2007.godine pa do konačne otplate više platio dugovani iznos za 23.000,00 kn. Obzirom da je pravomoćnim presudama VTS RH utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o načinu promjene kamatne stope u skladu sa jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 10.09.2003.-31.12.2008. god., kao i ništetnost ugovorene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 01.01.2004.-31.12.2008. god.,to je tuženik sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08 i 125/11), dužan vratiti sve što primio na temelju takvih odredbi Ugovora. Prema čl. 1111. st.1. ZOO-a, „kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.“. Sukladno st. 3. istog članka „obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala“. Prema čl. 1115 ZOO-a „Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva“. Člankom 502.c Zakona o parničnom postupku (NN: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14) propisano je da „Fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.“. Prema čl. 6. st 3. Zakona o sudovima (NN: 28/13) propisano je da je „svatko u Republici Hrvatskoj dužan poštivati pravomoćnu i ovršnu odnosno izvršnu sudsku odluku i njoj se pokoriti“, a obzirom da tuženik isto odbija, to tužitelj predlaže da sud donese sljedeću presudu:

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl. 2. st.1. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3210649045/07, sklopljenog dana 18.09.2007. godine između tužitelja i tuženika, potvrđen dana 18.09.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-14.369/07,u dijelu odredbe koji glasi: „…a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. ....“
- iz čl. 6. st.1. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3210649045/07, sklopljenog dana 18.09.2007. godine između tužitelja i tuženika,potvrđen dana 18.09.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-14.369/07,u dijelu odredbe koji glasi:
„…po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja.“
II. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana isplati iznos
od 23.000,00 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 20.09.2007. godine do isplate.
III. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude prvog stupnja pa do isplate, po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje HNB, sve u roku od 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da su tužitelj i tuženik sklopili 18. rujna 2007. Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3210649045/07 kojim je tužitelju na raspolaganje stavljen kredit u iznosu kunske protuvrijednosti CHF 17.322,05 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). Tužitelj u tužbi postavlja deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu i to u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i način podešavanja kamatne stope, te kondemnatorni zahtjev na isplatu iznosa od kn 23.000,00 po osnovi navodne ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu. a) Prije svega, ističe se da potraživanje tužitelja nije postavljeno određeno, kako to nalaže odredba članka 186. Zakona o parničnom postupku (dalje u tekstu: ZPP). Naime, citiranom odredbom propisano je da tužba treba sadržavati određen zahtjev u pogledu glavne stvari i sporednih traženja. Pravilno (precizno, potpuno i određeno) postavljeni tužbeni zahtjev procesna je pretpostavka za meritorno suđenje te se nepotpun i neodređen zahtjev ne može materijalnopravno presuditi, već stranku treba pozvati na odgovarajući ispravak, a u slučaju izostanka propisanog postupka primijeniti sankciju iz čl. 109. st. 3. ZPP. Tuženik ističe kako je zahtjev tužitelja za isplatu posve neodređen kako u dijelu pojedinačnih mjesečnih iznosa tako i u dijelu tijeka zateznih kamata. Tuženik stoga predlaže sudu da sukladno odredbi članka 109. st. 1. ZPP naloži tužitelju da svoju tužbu ispravi odnosno dopuni na način da određeno naznači pojedinačne iznose i periode isplatu kojih tužbom zahtjeva, podredno da odbaci tužbu tužitelja. 2 b) Iako tuženik smatra da su ispunjenje pretpostavke za odbačaj predmetne tužbe, opreza radi tuženik u nastavku daje detaljni odgovor na tužbu, te ističe da osporava tužbu i postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti i to s više osnova, kako je u nastavku i obrazloženo. Tuženik prije svega ističe da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se automobil kupljen sredstvima kredita, koristi isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi

se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava. Tuženik nadalje ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja po Ugovoru o kreditu u zastari. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZZP) u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO). Odredbom čl. 118. ZPP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. 3 Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 02.09.2021. godine, to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari. Ujedno se ističe, da čak i kada bi se imali primijeniti dulji zakonski rokovi zastare (pet godina) da bi za sva potraživanja tužitelja dospjela prije 02.09.2016. godine nastupila zastara. Osim toga, sve i kada bi sud prihvatio stajalište da je pokretanjem parničnog postupa za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dana 04.04.2012. došlo do prekida zastare, a što se osporava u cijelosti, tuženik ističe da bi potraživanje tužitelja opet bilo u zastari. Tuženik zaključno napominje da je zastara za podnošenje tužbe za utvrđenjem ništetnim načina promjene kamatne stope (potraživanje po osnovi ništetne kamatne stope) nastupila dana 14.06.2019. godine, odnosno da je tužitelj mogao podnijeti tužbu za utvrđenje ništetnim odredbe o načinu promjene kamatne stope do 13.06.2019. godine, čime tužitelj podnošenjem tužbe na dan 2. rujna 2021. godine nema pravo potraživati navodno preplaćene iznose sa osnove promjene kamatne stope. O odluci VTS-a i VSRH-a u kolektivnom postupku i presudama Suda EU Dana 17. rujna 2019. godine objavljena je odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. rujna 2019. godine, posl.br. Rev 2221/18, a kojom odlukom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br.

Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. godine u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Tuženik prije svega ističe da smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite, a što osobito potvrđuje odluka Suda EU u predmetu C-81/19, (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) iz koje proizlazi da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti iz razloga što je ista odraz zakonske odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima. Dokaz: cit. odluka Suda EU u predmetu C-81/19 U navedenom predmetu u glavnom postupku pred Sudom EU bilo je riječ o ugovoru o kreditu zaključenom 2008. godine između banke i potrošača kojim je refinanciran prethodno zaključeni ugovor o kreditu između ugovornih stranaka. Novi ugovor o potrošačkom kreditu bio je denominiran u švicarskim francima (CHF) po tečaju na dan isplate. 4 Opći uvjeti koji su činili sastavni dio ugovora predviđali su da povrat kredita mora biti u valuti u kojoj je kredit izražen, dakle u ovom konkretnom slučaju u valuti CHF. Ta je odredba bila u skladu s rumunjskim Općim građanskim zakonikom koji propisuje da je obveza koja proizlazi iz kredita u novcu uvijek ograničena na isti brojčani iznos naveden u ugovoru i da ako se vrijednost valute poveća ili smanji prije roka za otplatu, dužnik mora vratiti iznos koji brojčano odgovara pozajmljenom iznosu i obvezan ga je vratiti samo u valuti koja se koristila prilikom plaćanja. Dakle, odredba općih uvjeta koja se primjenjivala na ugovor između trgovca i potrošača odgovarala je odredbi rumunjskog Općeg građanskog zakonika. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU postavio je sljedeće pitanje: o Da li u područje primjene Direktive ulazi ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, ali koja odražava pravilo koje se u skladu s nacionalnim pravom primjenjuje između ugovornih strana, ako u tom pogledu nisu utvrđena nikakva drukčija rješenja? Odgovarajući na prethodno pitanje, Sud EU je prije svega podsjetio da je odredbom čl. 2. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva) propisano da ugovorne odredbe koje su odraz obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba i odredaba ili načela međunarodnih konvencija u kojima su države članice ili Zajednica stranke, posebno u području prijevoza, ne podliježu odredbama ove Direktive. Posebno je istaknuo da je to isključenje od primjene režima iz Direktive opravdano činjenicom da je načelno legitimno pretpostaviti da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka određenih ugovora te da je ta okolnost opravdanje za isključenje Direktive u situacijama kada su u potrošačkim ugovorima ugovorene odredbe koje su odraz zakonskih odredbi. Primjenjujući taj stav Suda EU na konkretni slučaj, proizlazi da je odredba o valutnoj klauzuli iz ovo-predmetnog ugovora o kreditu, a koja odredba je odraz odredbe čl. 22. ZOO-a, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti te da je stoga isključena iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti (praesumptio iuris et de iure) da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca. Time otpadaju kako deklaratorni tužbeni zahtjevi za utvrđenje navodne ništetnosti valutne klauzule, tako i kondemnatorni zahtjev za isplatu s osnove navodno nepoštene i ništetne CHF valutne klauzule. Međutim, ukoliko bi naslovni sud smatrao da je ipak

potrebno utvrditi okolnosti informiranosti tužitelja kao potrošača, tj. informacije koje su mu bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, kao što to proizlazi iz odluka VTS-a i VSRH-a, tuženik se očituje kako slijedi. b. O informiranosti tužitelja i postupanju tuženika u fazi pregovora 5 Tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora na takav način da je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Tuženik je tužitelja kao i općenito potrošače upozoravao i informirao o valutnoj klauzuli i to na više različitih načina. Konkretno, iz Ugovora o kreditu koji prileži spisu vidljivo je da je jasno i nedvojbeno navedeno da će se povrat obveza iz ugovora obračunavati po srednjem tečaju HNB za CHF (po istom onom po kojemu je i korisnik kredita primio sredstva), te da je korisnik kredita upoznat s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama, a koji može nastati uslijed promjene tečaja. Nadalje tužitelju su prilikom solemnizacije Ugovora o kreditu pojašnjena prava i obveze koje iz ugovora proizlaze, a tužitelj je i potvrdio svojim potpisom da ga je tuženik informirao o posljedicama i svim eventualnim rizicima tečaja. Dokaz: - uvid u cit. Ugovor koji prileži spisu Dakle, jasno je da je postojalo sasvim dovoljno informacija temeljem kojih bi tužitelj mogao razumjeti ekonomske posljedice ugovaranja valutne klauzule vezane uz švicarski franak odnosno po stajalištu tuženika tužitelj je itekako bio obaviješten o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak. Nadalje, svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika bio je dostavljen materijal “Izvod iz edukacijskog materijala za prodajno osoblje iz 2005.godine“ u kojem je sadržana jasna uputa kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, pri čemu je posebno naglašeno da je izuzetno bitno klijente osvijestiti o promjenjivosti anuiteta u kunama u ovisnosti o promjeni tečaja. Takve upute bile su dostavljene i zaposlenicima auto kuća kod kojih su se potpisivali Ugovori o kreditu za kupnju motornih vozila. Zaključno Odredba o valutnoj klauzuli sadržana u ovo-predmetnom ugovoru o kreditu je odraz odredbe članka 22. Zakona o obveznim odnosima koji propisuje da je dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Stoga, sukladno recentnom stajalištu Suda EU izraženom u odluci br. C-81/19 (NG OH c/a SC Banca Transilvania SA) ta je odredba isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti pa se predlaže naslovnom sudu odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja s te osnove. Međutim, neovisno o tome, iz gore priloženih okolnosti, proizlazi da je tužitelj je, kao i svi potrošači, bio dovoljno informiran i bio je svjestan da postoji određeni rizik prilikom podizanja kredita u kojima se glavnica kredita veže za stranu valutu, švicarski franak. 6 Tuženik nadalje smatra da bilo koje podizanje kredita u bilo kojoj valuti per se predstavlja rizik, osobito iz razloga što valute ovise o kretanjima na svjetskoj ekonomiji i nijedna osoba ne može utjecati na eventualne promjene u tom pogledu. Ne samo da je tužitelju kao prosječnom i razboritom potrošaču to jasno, po stajalištu tuženika, to je svakoj osobi jasno. Neživotno je i nelogično da tužitelj nije znao za rizik. Osim toga, donošenje odluke o kreditnom zaduženju predstavlja značajnu obvezu, prvenstveno novčanu, te se takva odluka zasigurno ne može temeljiti samo na reklami bez opširnog

prikupljanja daljnjih obavijesti kako kod Banke tako i općenito, a takve obavijesti je Banka stavila na raspolaganje svakom klijentu pa tako i tužitelju kako je ranije opisano. Tuženik ističe kako su ugovaranjem valutne klauzule, tužitelj i tuženik dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja. Navedeno je razvidno iz činjenice kako se u ponudi tuženika nisu nalazili samo ugovori o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, pri čemu su različiti financijski proizvodi imali različite uvjete. Pritom je iznimno bitno istaknuti da se spomenuti rizik promjenjivosti tečaja odnosi i na svaku drugu valutu u odnosu na kunu, a ne samo na CHF. Naime, razvoj tečaja strane valute nije moguće unaprijed predvidjeti, kako u odnosu na CHF, tako i u odnosu na druge valute. Isto tako, nesporno je da je institut valutne klauzule bio i još uvijek jest općeprihvaćen od svih subjekata u društvu. Svaka osoba, pa tako i tužitelj se već sigurno susretao s pravnim poslovima gdje se cijena, naknada i slično ugovara na temelju tečaja domaće valute (HRK) u odnosu na bilo koju stranu valutu (CHF, USD, EUR i sl.) i stoga svaka osoba kao i tužitelj je svjestan i ne može postati nesvjestan, pa čak i bez obzira koje informacije primi prilikom sklapanja takvog ugovora, da mu obveza ovisi o tečaju te strane valute u odnosu na domaću valutu u trenutku kada bi ta trebao ispuniti tu obvezu, bez obzira na stvarnu vrijednost u trenutku ugovaranja. Dakle, radi se o institutu koji je apsolutno prepoznat, prihvaćen je u našem društvu i upotrebljava se i upotrebljavao se u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu. Svakoj osobi, a ne samo tužitelju, trebalo je biti jasno da sklapa ugovor o dugoročnom kreditu i da se tijekom tako dugog vremenskog razdoblja ne može očekivati da će takav ugovor proizvoditi jednake ekonomske učinke prilikom sklapanja i prilikom konačne otplate kredita. Isto tako, svakoj razumnoj osobi, pa tako i tužitelju je jasno da se svjetska ekonomija bazira na slobodnom tržištu i da se prilike u društvu ekonomske i druge mijenjaju pa tako i tečaj valuta. Slijedom navedenog odredba ugovora kojom se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak ne može uopće biti predmetom ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, a sve i da naslovni sud zauzme stav da može, ista nije nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača ne predstavlja nerazumljivu odredbu. Naime, navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama. Tuženik ističe kako je sve promjene kamatne stope izvršio sukladno tada važećim pozitivnim propisima 7 Tuženik je naime prije donošenja ZIDZPK (112/12 i 143/13) bio u obvezi samo prethodno izvijestiti potrošača o promjeni kamatne stope prije nego što se ona počne primjenjivati na ugovorni odnos s potrošačem, putem sredstava javnog informiranja ili na drugi odgovarajući način (čl. 175. Zakona o bankama, NN 84/02, 141/06), odnosno prema Zakonu o kreditnim institucijama (čl. 308. NN 117/08,) tuženik je bio dužan obavijestiti potrošača o promjeni ugovorene kamatne stope najmanje petnaest dana prije nego što se nova stopa počne primjenjivati, te uz obavijest dostaviti i izmijenjeni otplatni plan. Tuženik je to u ovoj stvari uredno činio. Tuženik se međutim, radi izostanka precizne zakonske regulative u vrijeme sklapanja ugovora, u postupanju prema tužitelju rukovodio i Direktivom Vijeća Europskih zajednica 93/13/EEZ od 05.04.1993. Navedena Direktiva u Prilogu sadrži tzv. sivu listu od devetnaest ugovornih odredaba koje bi se mogle smatrati nepoštenima, a

koja lista je kasnije implementirana u odredbu čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača. No za razliku od Zakona o zaštiti potrošača, Direktiva u Prilogu predviđa i slučajeve u kojima određene odredbe sa sive liste nisu ograničenje za sklapanje ugovora, pa tako niti odredba koja trgovcu omogućuje da jednostrano izmijeni ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom, ukoliko se radi o odredbi prema kojima pružatelj financijskih usluga pridržava pravo bez prethodne obavijesti izmijeniti kamatnu stopu koju plaća potrošač, u slučaju valjanog razloga, pod uvjetom da se od pružatelja usluga traži da o tome odmah izvijesti drugu ugovornu stranu u najkraćem mogućem vremenu i da je ona tada odmah slobodna raskinuti ugovor (Toč. 2.b Priloga Direktive). Također nije nepoštena niti odredba kojom pružatelj financijskih usluga pridržava pravo jednostrano izmijeniti odredbu o cijeni, koja je uvjetovana kretanjem određenih indeksa, odnosno čimbenika na financijskom tržištu na koje pružatelj usluge nema utjecaj. Treba imati u vidu da je jedan od osnovnih ciljeva Direktive 93/13/EEZ, da se prilikom donošenja ocjene o poštenju pobijane odredbe imaju cijeniti narav robe ili usluge koja je predmet ugovora, te sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora. Kako se ZZP ima tumačiti i u skladu s Direktivom 93/13/EEZ, a sukladno odredbi čl. 145. Ustava RH, ovdje tuženik ističe da postoje određene iznimke od pravila o nepoštenim ugovornim odredbama predviđene Direktivom, koje uključuju i ovdje pobijanu odredbu. Neovisno o tome što takve odredbe nisu inkorporirane u sadržaj ZZP, to ne znači da ih sud treba zanemariti. Prema njima postupanje tuženika nije nepošteno. b. Strukturiranje kamatne stope sukladno ZIDZPK 112/12 Tuženik ističe da je tužitelju pružena zaštita sukladno noveli Zakona o potrošačkom kreditiranju, koja je objavljena dana 04.10.2012. (dalje u tekstu ZIDZPK 112/12). Naime, sukladno navedenoj noveli ZIDZPK 112/12 tuženik je kao Banka bio u obvezi definirati parametre koje prati u kontekstu donošenja odluke o korekciji promjenjive kamatne stope, a koji su jasni i poznati potrošačima, kvalitativno i kvantitativno razraditi uzročno-posljedične veze kretanja parametara i utjecaja tih kretanja na visinu promjenjive kamatne stope i odrediti u kojim se razdobljima razmatra donošenje odluke o korekciji visine kamatne stope (koje je bazno razdoblje te koja su referentna razdoblja). Tuženik je postupio sukladno navedenoj obvezi te je donio nove Opće uvjete promjene kamatnih stopa Zagrebačke banke d.d. u poslovanju s domaćim i stranim fizičkim osobama (Opći uvjeti), koji su stupili na snagu 1.siječnja 2013., a koji Opći uvjeti su se primjenjivali i na predmetni ugovorni odnos. Dokaz: - Opći uvjeti promjene kamatnih stopa Zagrebačke banke d.d. koji su stupili na snagu 1.siječnja 2013. U odredbama poglavlja 3. Općih uvjeta – “Krediti – načini određivanja visine promjenjive kamatne stope, pod a) Promjenjivi elementi kamatne stope i fiksni dio kamatne stope, navedeno je: “Kamatne stope na kredite sastavljene su od varijabilnog i fiksnog dijela. Varijabilni (promjenjivi) dio kamatne stope na kredite je ugovoreni parametar, ili više njih, čija je promjena neovisna o volji ugovornih strana, koji je jasan i poznat Klijentima. Fiksni (nepromjenjivi) dio kamatne stope je određeni ugovoreni broj postotnih poena, koji se ne mijenja tijekom korištenja, odnosno otplate kredita.” U odnosu na CHF kredite, navedeno je slijedeće: “U usklađenju zatečenih kamatnih stopa ugovorenih ugovorima o stambenom kreditu, ugovorima o kreditu s namjenom različitom od stambene namjene, te o kreditu bez određene namjene, ugovorenima s

valutnom klauzulom izraženom u kunskoj protuvrijednosti iznosa izraženog u CHF, primijeniti će se šestomjesečni LIBOR za CHF.” Dakle, počevši od 01.01.2013. kamatna stopa se mijenja u skladu sa promjenama javno dostupnog ugovorenog parametra (u konkretnom slučaju 6M LIBOR za CHF), a čija je promjena neovisna o volji ugovornih strana, i fiksnog dijela kamatne stope. Dokaz: - Obavijest o promjenama kamatne stope nakon 01.01.2013. Nesporno je da je tuženik tužitelja obavijestio o strukturiranju kamatne stope za njegov kredit dostavivši mu dana 8. siječnja 2013. godine Obavijest o novostima o utvrđivanju kamatne stope u kojoj je utvrdio da se kamatna stopa po kreditu tužitelja sastoji od: - Varijabilnog dijela kamatne stope koji se izražava kao 6M LIBOR za CHF i koji na dan 31. prosinca 2012. iznosi 0,065 postotnih poena; te - Fiksnog dijela koji iznosi 7,485 postotnih poena. Dodatno, tuženik je obavijestio tužitelja da će redovno usklađenje promjenjivih kamatnih stopa kao i utvrđivanje statusa klijenta obavljati šestomjesečno 20. svibnja i 20. studenog, s primjenom novih kamatnih stopa od 1. srpnja i 1. siječnja svake godine, a što je tuženik tijekom trajanja ovog ugovornog odnosa nesporno i činio kao i da na dan 1. srpnja 2013, koji je prvi Dan redovitog usklađivanja u smislu Općih uvjeta poslovanja te na Dan redovitog usklađenja 1. siječnja 2014. neće u izračunu kamatne stope primijeniti eventualni porast vrijednosti LIBOR-a za CHF u odnosu na njegovu vrijednost na dan 31.12.2012, već jedino njen eventualni pad. Tuženik je dakle udovoljio zakonskoj obvezi tako da je donio nove Opće uvjete te strukturirao kamatnu stopu sukladno relevantnim odredbama ZIDZPK 112/12. Tuženik je, stoga, tek od stupanja na snagu Općih uvjeta kojima je sukladno zakonom predviđenoj obvezi definiran parametar, fiksna marža te razdoblja promjena kamatnih stopa, odnosno od 01.01.2013. mogao definirati navedene elemente promjenjive kamatne stope, odnosno izmijeniti sadržaj svih ugovornih odnosa s promjenjivom kamatnom stopom, što je tuženik i učinio. Slijedom navedenog, razvidno je da su intervencijom zakonodavca stranke regulirale svoj ugovorni odnos u pogledu pitanja promjenjivosti kamatne stope pa tužitelj nema pravo tražiti i dodatnu zaštitu od suda podnošenjem predmetne tužbe. Potrebno je istaknuti i da je takav način usklađenja u više navrata i od više institucija potvrđen kao zakonit (Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Hrvatska narodna banka, VSRH u presudi Revt-294/2014, str. 35., Visoki prekršajni sud u presudi posl.br. FPž-139/18 od 29.03.2018. godine). Prema tome, već je kroz ZPK tužitelju pružena takva razina radi koje daljnja sudska zaštita nije potrebna, pri čemu je zakonodavac odgovarajuće cijenio činjenicu da su se ugovorne strane inicijalno opredijelile za primjenu promjenjive kamatne stope, i da je polazeći upravo od tog odabira koncipirao režim pravne zaštite koji je ustanovljen ZPK. c. Deklaratorna zaštita koju traži tužitelj u ovoj stvari usmjerena je na izmjenu sadržaja ugovornog odnosa Dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi u sebi obuhvaća dva međusobno povezana i nerazdvojiva dogovora, i to dogovor o odabiru promjenjive kamatne stope, te o načinu podešavanja kamatne stope. Ta dva dogovora samo zajedno mogu činiti dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi, što je uostalom i stav recentne pravne teorije. 10 Ukoliko se iz sadržaja ugovora kroz deklaratornu pravnu zaštitu ukloni način podešavanja visine kamatne stope, kamatna stopa se više ne može smatrati promjenjivom, jer tada od samog zasnivanja ugovornog odnosa ne postoji nikakav dogovor parničnih stranaka u

pogledu načina njezinog podešavanja. Takav ugovor pravno je i sadržajno nepotpun, stoga odgovor na pitanje koja se kamatna stopa primjenjuje na ugovorni odnos parničnih stranaka treba potražiti u tumačenju preostalih odredbi ugovora. Odredba čl. 2. Ugovora i dalje doduše sadrži odredbu o tome da su ugovorne strane odredile primjenu promjenjive kamatne stope u početnoj visini od 5,20 % godišnje, no jasno je da uslijed izostanka kriterija o načinu podešavanja njezine visine početno ugovorena visina jest njezina trajna visina, budući da druge odredbe ugovora ne daju odgovor na pitanje kako bi promjena takve stope mogla nastupiti. Međutim, ukoliko se ugovor tumači teleološki (ako ne postoji način na koji može doći do izmjene početno ugovorene visine kamatne stope) to samo može dovesti do zaključka da kamatna stopa nije promjenjiva, već da se radi o fiksnoj kamatnoj stopi. Takva naime jedino i može biti kamatna stopa za koju, iako nazvana promjenjivom, u ugovoru nije predviđen način njezinog podešavanja. Nije pak moguće niti pravno dopušteno kamatnu stopu, koju su ugovorne strane izričito predvidjele kao promjenjivu, intervencijom u sadržaj ugovora izmijeniti u fiksnu kamatnu stopu od samog zasnivanja ugovornog odnosa, niti zanemariti valjanost inicijalnog dogovora između parničnih stranaka da će se na njihov ugovorni odnos primjenjivati promjenjiva kamatna stopa. Parnične stranke su u vrijeme zasnivanja ugovora jasno očitovale svoju volju na način da žele da se na njihov odnos primjenjuje promjenjiva, a ne fiksna kamatna stopa, a što uostalom odgovarajuće cijeni i uvažava sam zakonodavac. U pravnoj teoriji uvriježen je stav da se odredbe ugovora imaju primjenjivati onako kako glase, a da se pri tumačenju spornih odredbi treba istraživati i zajednička namjera ugovaratelja, te odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava, posebice kroz načelo slobode uređivanja obveznih odnosa, budući da se pod njime podrazumijeva “sloboda suugovaratelja da samostalno i slobodnom voljom odlučuju hoće li uopće zasnovati određeni obveznopravni odnos, s kime, kojom vrstom ugovora, s kojim sadržajem i redovito u kojem obliku, mijenjati ga i okončati” (Vilim Gorenc, Komentar Zakona o obveznim odnosima, 2005. g., str. 7.). Deklaratorni tužbeni zahtjev stoga se ne može usvojiti bez da se pritom ne postupi protivno Zakonu o potrošačkom kreditiranju i Zakonu o zaštiti potrošača, ali i bez da se ne povrijedi jedno od osnovnih načela obveznog prava, načelo slobode ugovaranja. d. Tuženik spori da bi na strani tužitelja nastupila šteta, kao i da bi tuženik ikakvu štetu prouzročio svojim postupanjem tužitelju Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž-7129/13 potrošača u skladu sa praksom suda Europske unije, definira kao dobro informiranu, razumnu, pažljivu i opreznu osobu. Tužitelj se stoga ne može prikazivati kao osoba kojoj je moguće "nametnuti" Ugovor određenog sadržaja, na unaprijed formuliranom standardnom obrascu, niti je to životno logično 11 i uvjerljivo. Tužitelja nitko nije silio da sklopi ugovor o kreditu s tuženikom, već je to isključivo rezultat njegove slobodne volje. Ukoliko pak tužitelj želi sebe prikazati kao osobu koja je ugovor sklopila bez da je propitivala njegove odredbe, on tim više ne uživa pravnu zaštitu po režimu koji je ustanovljen odredbama ZPK i ZZP, jer bi iz navedenog proizlazilo da on nije niti želio pregovarati o pojedinim odredbama, već je samo htio što prije ishoditi potrebna novčana sredstva. U ovoj stvari nije sporno da je tuženik kao pružatelj financijskih usluga, u smislu spomenute odredbe Priloga Direktive i ranije navedenih zakona, u

prvoj mogućoj prilici izvijestio tužitelja o izmjeni kamatne stope, te da je pri tome tužitelj imao pravo na raskid ugovora. Takvo držanje sud bi ipak trebao odgovarajuće cijeniti, budući da sadašnji navodi i prijašnje postupanje tužitelja dijametralno suprotni. Stoga, sve i da je na strani tužitelja nastala šteta, njegov doprinos takvoj šteti više je nego očigledan. Nadalje, Zakon o zaštiti potrošača (NN 41/14) odredbom čl. 118., odnosno 138.a (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 78/12 i 56/13, dalje u tekstu: ZZP) jasno definira pravni osnov tužbenih zahtjeva za osobe koje protiv tuženika iz kolektivnog spora temeljem iste odredbe pokreću pojedinačne postupke s osnove presude donesene u kolektivnom sporu, a to je naknada štete. Takva pravna osnova jasna je budući da ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, temeljem koje je tuženik stekao iznose koji su ovdje predmetom zahtjeva za isplatu nije otpala, već i dalje egzistira. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18) propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe 12 čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“ Dokaz: - zapisnik sa sjednice Građanskog odjela VSRH od 05.03.2004. - cit. Odluka Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbaci tužbu, podredno da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane, te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

.

3.U pisanom podnesku od 25.ožujka 2026. (stranica 130 spisa) tužitelj po punomoćniku navodi da nema prigovora, niti primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka financijsko-knjigovodstvene,te uređuje tužbeni zahtjev, na način da isti glasi:

Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl. 2. st.1. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3210649045/07, sklopljenog dana 18.09.2007. godine između tužitelja i tuženika, potvrđen dana 18.09.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-14.369/07,u dijelu odredbe koji glasi: „…a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. ....“.

- iz čl. 6. st.1. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3210649045/07, sklopljenog dana 18.09.2007. godine između tužitelja i tuženika,potvrđen dana 18.09.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-14.369/07,u dijelu odredbe koji glasi: „…po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja.“.

II. Nalaže se tuženiku da u roku od petnaest dana plati tužitelju po osnovi razlike u tečaju iznos od 3.078,50 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na iznose kako slijedi:

- 9,30 EUR tekućom od 16.02.2009.
-11,44 EUR tekućom od 16.03.2009.
- 14,89 EUR tekućom od 16.04.2009.
- 9,45 EUR tekućom od 16.05.2009.
- 8,46 EUR tekućom od 16.06.2009.
- 7,86 EUR tekućom od 16.07.2009.
- 7,46 EUR tekućom od 16.08.2009.
- 6,62 EUR tekućom od 16.09.2009.
- 7,95 EUR tekućom od 16.10.2009.
- 6,62 EUR tekućom od 16.11.2009.
- 6,76 EUR tekućom od 16.12.2009.
- 8,35 EUR tekućom od 16.01.2010.
- 10,74 EUR tekućom od 16.02.2010.
- 18,17 EUR tekućom od 16.03.2010.
- 12,33 EUR tekućom od 16.04.2010.
- 15,91 EUR tekućom od 16.05.2010.
- 16,70 EUR tekućom od 16.06.2010.
- 22,55 EUR tekućom od 16.07.2010.
- 26,53 EUR tekućom od 16.08.2010.
- 21,89 EUR tekućom od 16.09.2010.
- 34,23 EUR tekućom od 16.10.2010.
- 29,85 EUR tekućom od 16.11.2010.
- 30,65 EUR tekućom od 16.12.2010.
- 37,02 EUR tekućom od 16.01.2011.
- 45,51 EUR tekućom od 16.02.2011.
- 37,84 EUR tekućom od 16.03.2011.
- 38,21 EUR tekućom od 16.04.2011.
- 35,42 EUR tekućom od 16.05.2011.
- 42,99 EUR tekućom od 16.06.2011.
- 51,22 EUR tekućom od 16.07.2011.
- 57,59 EUR tekućom od 16.08.2011

- 85,20 EUR tekućom od 16.09.2011.
- 56,26 EUR tekućom od 16.10.2011.
- 51,35 EUR tekućom od 16.11.2011.
- 51,09 EUR tekućom od 16.12.2011.
- 50,95 EUR tekućom od 16.01.2012.
- 55,20 EUR tekućom od 16.02.2012.
- 58,65 EUR tekućom od 16.03.2012.
- 57,99 EUR tekućom od 16.04.2012.
- 56,39 EUR tekućom od 16.05.2012.
- 57,32 EUR tekućom od 16.06.2012.
- 58,63 EUR tekućom od 16.07.2012.
- 57,06 EUR tekućom od 16.08.2012.
- 57,59 EUR tekućom od 16.09.2012.
- 55,20 EUR tekućom od 16.10.2012.
- 55,73 EUR tekućom od 16.11.2012.
- 56,53 EUR tekućom od 16.12.2012.
- 55,73 EUR tekućom od 16.01.2013.
- 57,32 EUR tekućom od 16.02.2013.
- 53,60 EUR tekućom od 16.03.2013.
- 54,54 EUR tekućom od 16.04.2013.
- 56,93 EUR tekućom od 16.05.2013.
- 53,47 EUR tekućom od 16.06.2013.
- 51,88 EUR tekućom od 16.07.2013.
- 50,42 EUR tekućom od 16.08.2013.
- 52,28 EUR tekućom od 16.09.2013.
- 52,68 EUR tekućom od 16.10.2013.
- 55,07 EUR tekućom od 16.11.2013.
- 54,93 EUR tekućom od 16.12.2013.
- 57,06 EUR tekućom od 16.01.2014.
- 54,54 EUR tekućom od 16.02.2014.
- 57,59 EUR tekućom od 16.03.2014.
- 58,39 EUR tekućom od 16.04.2014.
- 57,46 EUR tekućom od 16.05.2014.
- 56,39 EUR tekućom od 16.06.2014.
- 56,58 EUR tekućom od 16.07.2014.
- 57,06 EUR tekućom od 16.08.2014.
- 58,56 EUR tekućom od 16.09.2014.
- 59,85 EUR tekućom od 16.10.2014.
- 59,98 EUR tekućom od 16.11.2014.
- 61,21 EUR tekućom od 16.12.2014.
- 61,88 EUR tekućom od 16.01.2015.
- 61,45 EUR tekućom od 16.02.2015. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi

na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka 4 primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.
III. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine , sve u roku od 15 dana. Tužitelj p.p.

4.Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo dokaze tako što je izvršio uvid u Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila,Efektivnu kamatnu stopu/realnu godišnju kamatnu stopu,Promet po kreditu,Pregled promjena kamatnih stopa po kreditu,Priopćenje za javnost,letak Odabir valute,Opće uvjete promjene kamatnih stopa Zagrebačke banke d.d. u kreditnom poslovanju s domaćim stranim fizičkim osobama, Obavijest o novostima u utvrđivanju visine kamatne stope, proveo vještačenje po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke Posrednik d.o.o., te saslušao tužitelja u svojstvu stranke.

5. Dakle, predmet spora je tužbeni zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnim odredbi predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, te zahtjev za isplatu preplaćenih iznosa po osnovu razlike tečaja.

6. Uvidom u Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3210649045/07,od 18.09.2007., potvrđen dana 18.09.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-14.369/07, utvrđeno je da je sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora,kojim ugovorom je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 17.322,05 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita.
Ugovoren je rok otplate kredita od 84 mjeseca.
Člankom 2. ugovora ugovoreno je da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 17.322,05 CHF i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po ovom ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih

uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. koja na dan sklapanja ugovora iznosi 5,20 % godišnje,sve u kunskoj protuvrijednosti,obračunato po srednjem tečaju HNB na dan plaćanja.
Namjena kredita je kupnja vozila marke Renault (čl.5.).
Člankom. 6.st.1. ugovora ugovoreno je da korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 246,47 CHF obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja. Iznos anuiteta sadrži glavni dug i kamatu obračunatu temeljem kamatne stope važeće na dan sklapanja ovog ugovora (st.1.). Za slučaj izmjene redovne kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama kreditora korisnik kredita pristaje da kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete. O izmijenjenom iznosu anuiteta kreditor će obavijestiti korisnika kredita u skladu s Općim uvjetima poslovanja kreditora.(st.2.) Anuiteti dospijevaju na naplatu uzastopno mjesečno,prvog dana u mjesecu, a počev od dana dospijeća prvog anuiteta (st.3.).

7.Nije sporno da je predmetni ugovor o kreditu solemniziran po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka, dana 18. rujna 2007 godine, broj OV – 14.369/07 (stranica 10 spisa).

8.Tužitelj Davor Kovačević, izjavio je da 2007. odlučio se na kupovinu osobnog automobila, koji je odabrao u auto kući Lozić, gdje mu je rečeno da ode u Zagrebačku banku radi podizanja kredita, s obzirom da su s tom bankom imali poslovnu suradnju. Osim toga to je bila njegova banka u kojoj je imao tekući račun. Kada je došao u banku tražili su mu podatke o njegove 3 zadnje plaće, te kada je to pribavio otišao je u banku i oni su mu rekli da će mu se javiti kada naprave ugovor. Potom su ga zvali kroz tjedan dana, uručili su mu ugovor. Ugovor je pročitao. To je bio unaprijed pripremljen tekst ugovora i u njemu nije ništa mogao mijenjati. Napominje da se ne razumije u baš financijske stvari, te je po tom laik. njega je zanimala visina mjesečne rate i iznos kredita, te datumi plaćanja. Da je znao da će se rata kredita mijenjati ne bi podigao taj kredit. Pitao je službenicu u banci zašto je kredit u valuti CHF, a ona mu je rekla da je to trenutno najpovoljniji kredit za njega i za njegovu plaću. Nije upozoren na rizik tečaja CHF. Rečeno mu je da dokle god plaća mjesečnu ratu da se ne mora opterećivati. Za tečaj CHF mu je rečeno da je stabilna valuta. Nije mu rečeno da je kamata promjenjiva, niti je uočio u ugovoru da se to navodi. Zna što znači promjenjiva kamata, ali ne zna po kojim parametrima se mijenja. Njemu je bilo bitno da kupi automobil. Išao je kod javnog bilježnika ovjeriti ugovor, međutim tamo mu ništa nije objašnjavano. Kredit je isplaćen na račun auto kuće. Tim sredstvima je kupio automobil. Automobil je koristio za osobne potrebe.
U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio je u radnom odnosu u Mlinaru, na radnom mjestu pekar. Ima završenu srednju stručnu spremu. Nije imao privatnu firmu, niti obrt. Kredit je sam otplatio redovno. Sjeća se da se rata kredita stalno povećavala i početna je bila nekih 550,00 kuna, te mu je kroz godinu, godinu i pol dana narasla duplo (stranica 152 spisa).

9.Da bi odlučio o tužbenom zahtjevu sud je proveo dokaz vještačenjem po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke Posrednik d.o.o. koji je u pisanom nalazu i mišljenju (stranica 112-126 spisa) naveo:
Visina preplaćenih mjesečnih anuiteta po Ugovoru o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3210649045/07, kreditna partija 7103786032 sklopljenog dana 18. rujna 2007. godine po osnovu povećanja tečaja CHF u odnosu na tečaj na dan isplate kredita uzimajući u obzir početno stanje valute u odnosu na plaćanja koja je vršio tužitelj Kovačević Davor i to u razdoblju od 01. siječnja 2009. godine pa do kraja otplate kredita iznosi 3.078,50 EUR.
Svakomjesečne razlike pobrojane su na stranicama 8. do 10. ovog pismenog Nalaza i mišljenja.
Datumi uplata pobrojani su na stranicama 6. do 8. ovog pismenog Nalaza i mišljenja gdje je vidljivo da nije bilo kašnjenja u plaćanju rata anuiteta.

10.Odredbom čl.322. ZOO propisano je da je ništetan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neki drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

11.Odredbom čl. 324. ZOO propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog kojeg je ugovor sklopljen (st.1.),ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (st.2.).

12.Temeljem odredbe čl.327. ZOO na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl. 328. ZOO propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

13.Dakle, na temelju provedenog dokaznog postupka,te ocjene svih izvedenih dokaza u smislu čl.8. ZPP, utvrđeno je u ovoj pravnoj stvari da je između tužitelja i tuženika sklopljen Ugovor o kreditu dana 18.rujna 2007.,ovjeren kod javnog bilježnika istog dana. Iz provedenih dokaza proizlazi da je u predmetni ugovor o kreditu unijeta formulacija glede promjenjive kamatne stope, koja buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena niti odrediva, niti razumljiva prosječnom potrošaču, niti iz provedenih dokaza proizlazi da je tužitelju na valjani i razumljiv način objašnjen postupak formiranja kamatne stope, a niti rizik promjene tečaja domaće valute u odnosu na valutu švicarski franak,te je s obzirom na navedeno tužitelju kao korisniku kredita suprotno načelu savjesnosti i poštenja nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora,niti predvidjeti ekonomske posljedice koje iz te obveze proizlaze,te su stoga citirane odredbe ugovora o kreditu u navedenom dijelu ništetne.

14.Za navesti je u ovoj pravnoj stvari da je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/12 od 04. srpnja 2013. godine i presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: Gž-Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. godine i broj: Pž-

6632/17 od 14. lipnja 2018. godine, koje su potvrđene presudama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revt-249/2014 od 09. travnja 2015. godine i Rev - 2221/2018 od 03. rujna 2019. godine, u dijelu u kojem je utvrđeno da su tužene banke (između ostalih i tužena u ovom predmetu) u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak i ugovaranjem da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima tuženika, s napomenom da sukladno odredbi čl. 502.c ZPP-a sud je za takva utvrđenja vezan u ovoj parnici (Napomena: Odluka EU u predmetu OTP banka i dr. protiv RH od 08.studenog 2022., objavljena 01.prosinca 2022 - Zahtjev broj 38541/21).

15.S obzirom na izloženo, te s obzirom da su odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli sadržajno izražene na identičan način kao i one koje su izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđene ništetnim, proizlazi zaključak da su predmetne naprijed citirane ugovorne odredba predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o promjenjivoj kamatnoj stopi valutnoj klauzuli ništetne, a kako je to navedeno u izreci (čl.4., čl. 247, čl. 322, čl. 323 i čl. 324. ZOO/05,te čl.96, 97, 98, 99,100, 101, 102 Zakona o zaštiti potrošača - NN 79/2007).

16.Dakle, odredba čl.502 ZPP, te odredbe ZZP (čl.118.) propisuju direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača na naknadu mogu pozvati na utvrđenje iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz čl.502.a st.1. ZPP-a.

17.Predmetni ugovor o kreditu sklopljen je između stranaka na standardnom obrascu,o predmetnoj odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli nije se pojedinačno pregovaralo, te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja. Tuženik u konkretnom slučaju nije dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na sadržaj odredbe ugovora definirane od strane tuženika u dijelu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli,s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe

18.Također je za navesti da na temelju provedenih dokaza nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tuženika u konkretnom slučaju prilikom ugovaranja valutne klauzule bilo drugačije od utvrđenja u navedenim sudskim postupcima.

19.Odredbom čl. 323. st.1. ZOO, propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

20.Provedenim vještačenjem po vještaku financijsko - knjigovodstvene struke čiji nalaz i mišljenje je sud prihvatio jer je dan u skladu s pravilima struke i nepristrano,utvrđeno je u ovoj pravnoj stvari da je tužitelj po osnovu ništetnih odredbi predmetnog ugovora o kreditu u dijelu o valutnoj klauzuli preplatio ukupno iznos od 3.078,50 EUR,te je stoga sud naložio tuženiku isplatiti tužitelju na ime preplaćenih iznosa zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli navedeni iznos,sa pripadajućim zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa do isplate (čl.1115. ZOO čl.29.,čl.1165 ZOO/05).Naime, s obzirom da je u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (P-1401/12) pravomoćno utvrđeno da su odredbe ugovora o kreditu kojima je ugovorena valutna klauzula tijekom otplate kredita nepoštene, uz nespornu činjenicu da je tuženik sastavljač predmetnog ugovora o kreditu (ugovor pisan na obrascu koji je unaprijed pripremio tuženik; čl.3.Direktive vijeća 93/13/EEZ), proizlazi da je tuženik nepošteni stjecatelj, te je dužan platiti zateznu kamatu od dana stjecanja.

21.U odnosu na prigovor tuženika da tužitelj nije dokazao status potrošača odnosno da predmetni ugovor nije potrošački ugovor, za navesti da iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je namjena kredita za kupnju motornog vozila, te da je korisnik kredita (tužitelj) naznačen kao fizička osoba, dakle, izvan eventualne profesionalne djelatnosti ili djelatnosti slobodnog zanimanja, jer bi to moralo biti navedeno u sadržaju ugovora. Također je za navesti da je tužitelj saslušan u svojstvu stranke izjavio da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio u radnom odnosu u Mlinaru,na radnom mjestu pekar, nije imao privatnu firmu,niti obrt. Kredit je isplaćen na račun auto kuće, tim sredstvima je kupio automobil, Stoga, s obzirom na izloženo evidentno je da je prigovor tuženika nije osnovan (čl.3.ZZP/07).

22.U odnosu na prigovor zastare, za navesti je da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojim presudama broj: Rev-2245/2017, Rev-3142/2018 i Rev-1404/2018 izrazio pravno shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

22.1.U konkretnom slučaju utužena je tražbina dospijeća kako je navedeno. U predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 tužba je podnijeta dana 4. travnja 2012. godine i prekinula je tijek zastare za tužitelja, te je zastara počela teći iznova (čl. 392 ZOO/ 91;čl. 245.st.1. ZOO) od dana pravomoćnosti tog dijela presude broj P-1401/12, dakle nakon 13. lipnja 2014. godine, a u odnosu na valutnu klauzulu navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu postala je pravomoćna dana 14. lipnja 2018. god.(Pž-6632/2017), a tužba u ovom predmetu je podnijeta dana 3.rujna 2021.,pa je stoga prigovor zastare neosnovan (VSRH Revd - 3538/2020-2 od 09.ožujka 2021.godine; VSRH Građanski odjel, Objedinjeno pravno shvaćanje broj:Su-IV-33/2022-2 od 31.siječnja 2022.godine).

22.2.Dakle, zastarni rok počinje teći od pravomoćnosti odluke koja je donijeta u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača kako je naprijed navedeno, neovisno od naknadnog utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojima se pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

23. Tužitelj je u tužbi postavio deklaratorni tužbeni zahtjev i kondemnatorni tužbeni zahtjev za isplatu preplaćenih iznosa tečaja,te je u pisanom podnesku od 25.ožujka 2026. a nakon provedenog vještačenja po vještaku financijsko knjigovodstvene struke specificirao tužbeni zahtjev sukladno izračunu vještaka financijsko -knjigovodstvene struke, te se tuženik takvoj preinaci ne može protiviti u smislu čl. 191. st. 2. ZPP. Za navesti je i to da s obzirom da je tužitelj o egzaktnoj visini svoje tražbine mogao saznati tek nakon provedenog vještačenja, da je preinaka tužbe dopuštena temeljem odredbe čl. 190. st. 2. ZPP (čl. 39., čl. 117. st. 2. ZID ZPP (Napomena: Zaključak sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su IV-162/2021 od 26.studenog 2020.godine - točka 4.).

24.Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.1.ZPP.

24.1.Naloženo je tuženiku naknaditi tužitelju prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 2.138,49 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku
za sastav tužbe (Tbr. 7.t.1) 100 bodova,
sastav pisanih podnesaka od 20.04.2022.,21.05.2025. i 25.03.2026. po Tbr.8.t.1. u visini od po 100 bodova,
te za zastupanje na ročištima kod suda dana 15.01.2026. (Tbr.9.t.1.) 100 bodova, i 09.10.2026. (Tbr.9.t.1.) 100 bodova,
koji trošak je određen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika plus PDV, troška vještačenja po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke u iznosu od 300,00 EUR i troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 38,49 EUR.

25.Na dosuđeni iznos troška tužitelju pripadaju zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl.29. ZOO).

26. S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek, 23.studeni 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić

SPOMENKA RODIĆ

Elektronički potpisano: 23.11.2026T13:52:40 (UTC:2026-11-23T12:52:40Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 3381dc2c-985e-4ae7-8305-4aff961e4330

Općinski sud u Osijeku

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude,a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Protiv rješenja kojim se prihvaća preinaka tužbe posebna žalba nije dopuštena (čl.190. ZPP).

DOSTAVITI:
-punomoćniku tužitelja
-punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30890-7c92e**

Kontrolni broj: **01e96-1c58f-06200**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.